

Pět let po úspěšném debutu **Hotel v tiché ulici** přichází autorská dvojice **Lady a Iva** s kolekcí čtrnácti nových písniček pod názvem

Soukromé písně

. Nahrávka opět pracuje s tichými náladami, s intimními příběhy a akustickými barvami – přesto není aranžérskou kopií předchozího alba. Písničky se opírají o plný kapelní zvuk, prakticky ve všech skladbách mají své výrazné místo bicí, byť velmi jemné. Lada s Ivem se tentokrát plně spolehli na přirozené barvy nástrojů: ať už různých typů kytar, kontrabasů v kontrastu s baskytarou, klavíru či rhodes piana, křídlovky nebo saxofonu. Oproti minulému desce, která byla v poslední fázi dotvořena elektronikou, zvolili k dobarvení celkové nálady pouze akustické možnosti: violoncello, akordeon či vrstvené vokály.

Soundcloud skladba

To co hoří

-

<https://soundcloud.com/indiesproduction/ladaivo2017>

Klíčem, který soukromé příběhy Lady a Iva odemyká, jsou Ladiny texty plné rozeznatelných, prožitých příběhů a situací, které jsou však zachyceny v příjemné víceznačnosti. Lada se dotýká archetypálních témat dětství, zrození a smrti – činí to však s lehkostí. I píseň o smrti je tak v jejím podání zbavená strachu. Dětství se přelévá v symbol věčného hledání a nalézání, rodina a vztahy jsou kotvou, která nás přirozeně váže ke každodennosti, aniž by nám bránila v rozletu ke krajinám za obzorem. Na desce se opakovaně objevuje motiv pohybu, radostné road movie, soukromé písně, která „*pluje, kam chce plout*“ a je vysloveno přání, aby nekončila „*v propasti času*“

. A čas sám je námětem, který vysloveně i skrytě tika v několika dalších písních. Kdo by však čekal náladou smutné album, bude při pozorném poslechu ujistěn, že Lada napsala velmi optimistickou, nadějeplnou desku o hledání podstatných maličkostí!

Lada: „*Oproti předchozí desce, na kterou se materiál sbíral řadu let a dotknul se tak několika mých životních a textařských období, je tato pro mě až na výjimky mnohem aktuálnější. Ale stejně jako tehdy, i teď jde o takovou mou kroniku zkušeností, zážitků, příběhů a pocitů. Je ale – doufám – psána způsobem, který je někde na hranici mezi soukromým a mezi sdílitelným a sdělitelným, s občasnými výlety oběma směry. Což platí i obecně pro to, jak s Ivem písně celou dobu děláme – sice hodně pro sebe, ale tak, aby je za své mohl považovat i ten, kdo se skutečně zaposlouchá a dosadí se do hlavní role.*“

